

# РЕЙ БРЕДЪРИ ОГРОМНИЯТ СВЯТ ТАМ НЕЙДЕ

Превод от английски: Венцислав Божилов, 2008

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Беше от дните, през които трябва да скочиш от леглото, да дръпнеш завесите и да отвориш широко прозорците. Ден, в който да преизпълниш сърцето си с топъл планински въздух.

Кора седна в леглото. Чувстваше се като момиченце в смачкана стара рокля.

Беше рано, слънцето едва се бе подало зад хоризонта, но птиците вече се бяха размърдали сред боровете и милиарди червени мравки се измъкваха от бронзовите си хълмове край вратата на къщурката. Съпругът ѝ Том спеше като мечка в зимната бърлога на леглото. Дали ударите на сърцето ми ще го събудят? — помисли си тя.

И тогава си спомни защо денят е специален.

„Бенджи идва!“

Представи си го отдалеч, как прескача зелени поляни и пресича потоци, в които пролетта с прохладните цветове на мъх и бистра вода си пробива път към морето. Видя как огромните му обувки вдигат прах по каменисти пътища и пътеки. Видя луничавото му лице високо под слънцето, загледано лекомислено покрай дългото му тяло към далечните ръце, размахани някъде отзад.

Хайде, Бенджи! — помисли си тя и бързо отвори прозореца. Вятърът разпиля косата ѝ като сива паяжина около студените ѝ уши. Сега Бенджи е на Железния мост, сега — на Горната ливада, сега върви по Пътеката край потока, през полето на Чесли...

Беше някъде в тези планини на Мисури. Кора примигна. Странни планини, през които двамата с Том два пъти на година пътуваха с коня и каруцата до града и през които преди трийсет години бе поискала да избяга завинаги; беше му казала — „Том, хайде просто да продължим напред и напред, докато не стигнем морето“. А Том я бе погледнал така, сякаш го бе зашлевила, и бе обърнал каруцата обратно към къщи, като говореше само на кобилата. И тя не знаеше дали край брега, където морето всеки ден приближава като буря, ту по-силно, ту по-слабо, живеят хора. Не знаеше и дали има градове, озарявани всяка вечер от неонов светлини като розов лед, зелена мента и червени фойерверки. Хоризонтът ѝ на север, юг, изток и запад се ограничаваше с тази долина. И нямаше нищо друго.

Но днес, помисли си тя, Бенджи ще дойде от онзи, другия свят; той го е виждал, чувал, усещал е миризмата му; ще ми разкаже за него. А освен това може да пише. Тя погледна ръцете си. Ще е тук цял месец

и ще ме научи. Тогава ще мога да пиша на онзи свят и да го докарам до пощенската кутия, която Том ще направи още днес.

— Ставай, Том! *Чуваш ли?*

Протегна ръка да избута спящата преспа.

В девет сутринта долината бе пълна със скакалци, подскачащи в синия, ухаещ на бор въздух; в небето се извиваше бял дим.

Кора припяваше над тенджерите и тиганите, докато ги търкаше и разглеждаше сбръчканото си лице, покрито с бронзов загар и някак по-свежо в медните дъна. Том сумтеше като сънена мечка над кашата за закуска, а песента ѝ се носеше около него като птичка в клетка.

— *Някой* тук е страшно щастлив — разнесе се глас.

Кора замръзна като статуя. С крайчеца на окото си видя някаква сянка да пресича стаята.

— Госпожо Брабъм? — попита Кора, гледаше парцала.

— Точно така! — И пред нея застана Госпожа Вдовицата; памучната ѝ рокля обираше топлата прах, пилешката ѝ ръка стискаше пачка писма. — Добро утро! Тъкмо ходих до пощенската кутия. Страшно ме зарадва писмото на чичо Джордж от Спрингфийлд. — Госпожа Брабъм впери в Кора поглед като сребърна карфица. — Откога не сте получавала писмо от *вашия* чичо, госпожо?

— Всичките ми чичовци са вече мъртви. — Не Кора, а езикът ѝ изрече лъжата. Тя знаеше, че когато му дойде времето, именно езикът ѝ ще трябва да взема причастието и да признава греховете си.

— Определено е *хубаво* да получаваш поща. — Госпожа Брабъм размаха писмата като карти за игра в утринния въздух.

Винаги завърта ножа в раната. Колко години вече продължава това, помисли си Кора — госпожа Брабъм със светнали очи разправя с висок глас как получила поща; и намеква по този начин, че никой друг на мили наоколо не може да чете. Кора прехапа устни и едва не захвърли тенджерата, но се сдържа, остави я и се засмя.

— Забравих да ви кажа. Племенникът ми Бенджи пристига; родителите му са притеснени и затова ще дойде за през лятото. Ще ме научи да пиша. А Том прави пощенска кутия. Нали, Том?

Госпожа Брабъм стисна писмата си.

— О, та това е чудесно! Вие сте *късметлийка*, госпожо.

И изведнъж прагът опустя. Госпожа Брабъм бе изчезнала.

Кора обаче излезе след нея. За миг бе видяла нещо като плашило, като проблясък на чиста слънчева светлина, като пъстърва, скачаща срещу течението на потока. Една огромна ръка махна за поздрав и от дивата ябълка се разлетяха уплашени птици.

Кора побягна по пътеката и целият свят се втурна насреща ѝ.

— Бенджи!

Тичаха един към друг като партньори в съботен танц, сблъскаха се, прегърнаха се и затанцуваха, заговориха един през друг.

— Бенджи!

Погледна бързо зад ухото му.

Да, жълтият молив си беше там.

— Бенджи, добре дошъл!

— Хей, госпожо! — Той я отдели от себе си. — Госпожо, та вие *плачете*.

— Ето го племенника ми — каза Кора.

Том погледна навъсено над лъжицата и царевичната каша.

— Страшно се радвам — усмихна се Бенджи.

Кора го държеше здраво за ръката, за да не изчезне някъде. Прималя ѝ, искаше ѝ се едновременно да седи, да стои, да тича, но вместо това само сърцето ѝ заби по-бързо и се смееше за щяло и нещяло. Само за миг далечните страни се приближиха; тук бе високото момче, осветяващо стаята като факел от борово дърво. Момчето, видяло градове и морета и много други места, когато родителите му се бяха радвали на по-добър живот.

— Бенджи, сега ще донеса грах, царевица, бекон, каша, супа и боб за закуска.

— Задръж! — каза Том.

— Млъквай, Том, станал е кожа и кости от това ходене. — Тя се обърна към момчето. — Бенджи, разкажи за себе си. *Наистина* ли ходиш на училище?

Бенджи изрита обувките си. С бос крак изписа нещо в пепелта от огнището.

Том се намръщи.

— Какво пише?

— Пише *к*, *о*, *р* и *а* — каза Бенджи. — Кора.

— *Моето* име, Том, виждаш ли! Бенджи, момчето ми, колко е хубаво, че наистина можеш да пишеш! Преди много време имахме

един братовчед, дето разправяше, че може да чете отгоре надолу и отзад напред. Угаждахме му, той пишеше писма, но така и не получавахме отговори. После се оказа, че бил толкова грамотен, колкото писмата му да остават без получател. Боже, Том такъв пердах му хвърли с едно дърво от оградата, че му стопи сланинките, дето беше натрупал за два месеца.

Разсмяха се неспокойно.

— Пиша добре — сериозно каза момчето.

— Точно това ни трябва. Яж — каза тя и му побутна парче ягодиов пай.

Към десет и половина, когато слънцето се бе издигнало още в небето, Том си нахлупи шапката и изтрополи навън от къщурката. Беше му писнало да гледа как Бенджи поглъща купища ядене.

— Излизам — гневно рече той. — И, бога ми, ще изсека половината гора!

Никой не го чу. Кора седеше като омагьосана, затаила дъх. Гледаше молива зад покритото с мъх като на праскова ухо на Бенджи. Видя как го взема небрежно, лениво, безразлично. О, не тъй небрежно, Бенджи. Дръж го като яйце на червеношийка. Искаше да пипне молива — не беше докосвала молив от години, тъй като от това започваше да се чувства глупава, после се ядосваше и накрая се натъжаваше. Ръката ѝ трепна в скута ѝ.

— Имате ли хартия? — попита Бенджи.

— Господи, изобщо не се сетих — изплака тя и стените на стаята като че ли притъмняха. — И какво ще правим сега?

— Е, аз случайно нося. — Той извади бележник от малката си чанта. — Значи искате да напишете писмо на някого?

Тя се ухили.

— Искам да напиша на... на...

Усмивката ѝ изчезна. Огледа се, сякаш да намери някой в далечината. Погледна към огрените от утринното слънце планини. Чу как морските вълни се разбиват в жълти брегове на хиляда мили оттук. Над долината прелитаха птици, връщаци се на север към множество градове, напълно безразлични към онова, което ѝ бе нужно в този момент.

— Бенджи, никога не съм се замисляла за това. Не познавам никого в света навън. Никого освен леля ми. Но напиша ли й, това само ще я накара да се почувства зле, защото ще трябва да търси някой, който да й го прочете. Много е горда и докачлива. Ще има да се нервира десет години, като гледа писмото на лавицата над камината. Не, никакво писмо няма да й пиша. — Погледът на Кора се откъсна от планините и невидимия океан. — На кого тогава? Къде? На когото и да е. Просто искам да получа малко писма.

— Чакайте малко. — Бенджи измъкна от джоба на палтото си евтино списание. Имаше червена корица с разсъблечена дама, бягаща с писъци от някакво зелено чудовище. — Тук има какви ли не адреси.

Заедно разлистиха страниците.

— Това какво е? — Кора почука с пръст една реклама.

— „Това е вашата безплатна схема *Пауър Плюс*. Изпратете името и адреса си на Отдел М-3 за безплатна здравна карта!“ — прочете Бенджи.

— *А това?*

— „Детективи за тайни разследвания. Подробният списък на услугите е безплатен. Адрес: Детективска школа...“

— Всичко е безплатно. Е, Бенджи. — Тя погледна молива в ръката му. Той подръпна стола към масата. Тя го гледаше как върти молива в пръстите си, за да го нагласи по-удобно. Как леко прехапва език. Как присвива очи. Кора затаи дъх. Наведе се напред. Присви очи и прехапа леко език.

И ето, ето че той вдигна молива, близна го и го спусна върху листа.

Ето, помисли си Кора.

Първите думи. Оформиха се бавно върху чудната хартия.

Скъпа компания *Пауър Плюс*  
Господа, [написа той].

Утрото се отнесе с вятъра, отплува в потока, отлетя с няколко гарвана и слънцето започна да напича покрива на къщурката. Кора не се обърна, когато чу шума откъм ослепителния правоъгълник на вратата. Том бе там, но същевременно го нямаше; съществуваха

единствено освен купчината изписани листа шепотът на молива и изящният краснопис на Бенджи. Кора движеше глава с всяко *о*, с всяко *л*, с всеки миниатюрен рид на *т*; всяка мъничка точка се отбелязваше с клъвване като на птиче; всяка хоризонтална линейка на *н* караше езика ѝ да пробягва по горната ѝ устна.

— Обед е и съм гладен! — каза Том почти зад нея.

Но Кора се бе превърнала в статуя, вперила поглед в молива, както човек гледа в захлас как охлюв оставя следа върху плосък камък рано сутрин.

— Обед е! — отново викна Том.

Ошашавена, Кора се обърна към него.

— Как така, та само преди минута писахме на онази Филадельфийска нумизматична компания, нали тъй, Бенджи? — Усмихна се прекалено ослепително за петдесет и петте си години. — Том, защо не сковеш пощенската кутия, докато чакаш манджата? И би ли я направил по-голяма от кутията на госпожа Брабъм, моля?

— Ще закова една кутия от обувки.

— Том Гибс. — Изправи се любезно. Усмивката ѝ казваше: по-добре бягай, по-добре *действай!* — Искан голяма хубава пощенска кутия. Цялата бяла, за да може Бенджи да напише имената ни с черни букви. Няма да допусна да получа първото си писмо в кутия от обувки.

Така и стана.

Бенджи старателно написа ГОСПОЖА КОРА ГИБС върху готовата кутия, а Том сумтеше зад гърба му.

— Какво пише?

— „Господин Том Гибс“ — спокойно отвърна Бенджи, докато дооформяше буквите.

Том остана да примигва мълчаливо около минута, след което каза:

— Все *още* съм гладен. Някой да запали огъня.

Нямаха марки. Кора пребледня като платно. Том бе наказан да впрегне коня, да иде до Грийн Форк и да купи няколко червени, една зелена и десет розови, върху които бяха изрисувани достолепни господа. Кора обаче отиде с него, за да е сигурна, че Том няма да захвърли първите писма в потока. На връщане първото нещо, което направи, бе да надникне с грейнало лице в новата пощенска кутия.

— Да не си полудяла? — обади се Том.

— Нищо не пречи да погледна.

През този следобед на шест пъти ходи до кутията. На седмия отвътре падна парче дърво. Том стоеше на прага и се смееше, и се пляскаше по коленете. Кора също се разсмя и го подгони из къщата.

После застана до прозореца, загледана към пощенската кутия точно срещу тази на госпожа Брабъм. Преди десет години Госпожа Вдовицата бе тикнала кутията си точно под носа на Кора, макар нищо да не ѝ пречеше да я монтира по-близо до собствената си къщичка. Това обаче ѝ даваше повод да се спуска по пътеката като цветенце по река, да отваря широко кутията с много кашляне и шумолене и от време на време да се озърта да види дали Кора я гледа. Кора винаги гледаше. Когато я хващаха, се преструваше, че полива цветята с празна лейка или бере гъби в неподходящ сезон.

На следващата сутрин Кора стана преди слънцето да е затоплило ягодите или вятърът да е размърдал боровете.

Когато се върна от кутията, Бенджи вече седеше в походното си легло.

— Много е рано — каза той. — Пощальонът още не е минавал с колата.

— С колата ли?

— На такива разстояния пътуват с коли.

— О! — Кора се отпусна на един стол.

— Лошо ли ви е, лельо Кора?

— Не, не. — Тя примигна. — Просто не мога да си спомня да съм виждала пощенска кола да се мярка насам през последните двайсет години. Чак сега си давам сметка. И за цялото време не съм виждала нито един пощальон.

— Може да минава, когато не сте наоколо.

— Ставам с мъглата и лягам с кокошките. Е, никога не съм се и замисляла, но... — Тя погледна през прозореца към дома на госпожа Брабъм. — Бенджи, имам едно подозрение.

Излезе от къщурката и следвана плътно от Бенджи, закрачи по пътеката право към кутията на госпожа Брабъм. Полетата и хълмовете се бяха смълчали. Ранният час направо те караше да шепнеш.

— Не нарушавайте закона, лельо Кора!



— Ш-ш-ш! Ето. — Пъхна ръка в кутията, сякаш бъркаше в къртичина. — Ето още.

И бутна няколко писма в ръцете му.

— Ама те вече са отворени! Вие ли ги отворихте, лельо Кора?

— Дете, та аз никога не съм ги докосвала. — Тя го погледна шокирана. — За първи път в живота си позволявам на сянката ми да докосне тази кутия.

Бенджи заразглежда писмата, наклонил глава на една страна.

— Лельо Кора, та тези писма са били пуснати преди десет години!

— Какво?! — Кора посегна към тях.

— Лельо Кора, онази дама получава една и съща поща от години. При това писмата дори не са адресирани до госпожа Брабъм, а до някаква жена на име Ортега в Грийн Форк.

— Ортега, мексиканката от бакалията! Всичките тези години — прошепна Кора, взираше се в измачканите пликове в ръцете си. — Всичките тези години...

Загледаха се към къщата на госпожа Брабъм, все още спяща в прохладното тихо утро.

— Ах, тази лукава жена! Преструвала се е с писмата само за да ме накара да се чувствам нищожество. Как само се надуваше, като разнасяше пликите!

Вратата на госпожа Брабъм се отвори.

— Лельо Кора, пъхнете ги обратно!

Кора за нула време хлопна вратичката на кутията.

Госпожа Брабъм се понесе по пътеката, като спираше тук-там, за да се наслади на някое цвете.

— Добро утро — сладко рече тя.

— Госпожо Брабъм, това е племенникът ми Бенджи.

— Колко мило. — Госпожа Брабъм завъртя тялото си и брашненобялата ѝ ръка почука кутията, сякаш да освободи евентуално закачилите се за нещо писма, отвори вратичката и извади пощата, като прикриваше действията си с гръб. Помота се още малко, после рязко се обърна и намигна. — Прекрасно! Вижте само, писмо от скъпия чичо Джордж!

— Да, наистина *прекрасно!* — каза Кора.

Последваха дълги, изпълнени с очакване летни дни. Оранжеви и сини пеперуди пърхаха във въздуха, цветята около къщурката кимаха, а твърдят, постоянен звук от молива на Бенджи се чуваше по цели следобеди. Устата на момчето винаги бе пълна с нещо, а Том редовно се прибираше навъсен, само за да открие, че яденето или е закъсняло, или изстинало, или и двете, или пък изобщо го няма.

Бенджи държеше молива с деликатните си тънки пръсти и грижовно изписваше всяка гласна и съгласна, а Кора не се откъсваше от него, изговаряше думи, въртеше ги на езика си и потръпваше от наслада, когато гледаше как се появяват върху хартията. Но не се учеше да пише.

— Толкова е приятно да те гледам как пишеш, Бенджи. Утре ще започна да се уча. А сега да продължим със следващото писмо!

Прехвърлиха всякакви реклами за средства против астма, бандажи и магия, станаха розенкройцери или поне кандидатстваха за безплатна Запечатана книга с цялото отдавна забравено Познание и Тайни от скрити древни храмове и светилища. Освен това поръчаха безплатни пакетчета семена на Гигантски слънчоглед и нещо за КИСЕЛИНИ В СТОМАХА. Бяха стигнали до страница 127 на списание *Криминално тримесечие*, когато една слънчева сутрин...

— Чуй! — внезапно рече Кора.

Заслушаха се.

— Кола — каза Бенджи.

Нагоре по сините хълмове, през високите зелени борове, по черния път, миля след миля приближаваше шум от двигател — все по-близо и по-близо, докато не се превърна в рев на завоя. Кора се втурна навън и докато тичаше, успя да види, да чуе и да усети много неща. Първо, с крайчеца на окото си видя госпожа Брабъм да се спуска по пътя от другата страна. Тя замръзна при вида на яркозелената кола, носеща се с пълна скорост; сребърният клаксон изсвири и старецът зад волана подаде глава навън точно пред Кора.

— Госпожа Гибс?

— Да! — извика тя.

— Пощата ви, госпожо — каза той и ѝ подаде пакет пликове.

Тя протегна ръка, но си спомни нещо и се отдръпна.

— О, моля ви, ще бъдете ли така добър да ги сложите... в пощенската ми кутия?

Старецът присви очи към нея, после към кутията, после пак към нея и се разсмя.

— Разбира се — каза и направи както се полагаше.

Госпожа Брабъм стоеше като закована, с широко отворени очи.

— Има ли поща за госпожа Брабъм? — попита Кора.

— Това е всичко. — И колата се отдалечи сред облаци прах.

Госпожа Брабъм стоеше със скръстени ръце. После, без да проверява кутията си, се обърна и забърза обратно по пътеката.

Кора обиколи два пъти пощенската кутия, без да я докосва.

— Бенджи, получих писма!

Внимателно бръкна вътре, извади ги и ги завъртя в ръце. После ги пхна в ръцете му.

— Прочети ми ги. Моето име ли е изписано?

— Да. — Той отвори първото писмо с нужното внимание и го зачете на глас в лятното утро. — „Скъпа госпожо Гибс...“

Спря, за да ѝ позволи да се наслади на момента; тя стоеше с полузатворени очи и устните ѝ мърдаха, повтаряйки думите. Той ги повтори, този път по-изразително, след което продължи:

— „Приложено Ви изпращаме нашата безплатна диплянка на Междуконтинентални задочни училища, описваща с всички подробности как можете да запишете задочния курс по санитарна техника...“

— Бенджи, Бенджи, толкова съм щастлива! Прочети го отново!

— „Скъпа госпожо Гибс...“ — зачете той.

След това кутията не оставаше празна. Светът се заблъска в нея; стана тясно от всички места, които никога не бе посещавала и за които дори не бе чувала. Имаше пътнически разписания, готварски рецепти и дори писмо от възрастен джентълмен, мечтаещ за дама „...около петдесетте, с добра душа, със средства, с цел брак“. В отговор Бенджи написа:

Вече съм омъжена, но все пак благодаря за проявеното внимание.

Искрено Ваша  
Кора Гибс.

И писмата продължаваха да пристигат отгatyк хълмовете — нумизматични каталози, булевардни романи, справочници по нумерология, рецепти за артрит, мостри на препарати против бълхи... Светът изпълваше пощенската й кутия и ето че вече не бе сама и откъсната от хората. Ако някой й напишеше за Разгаданите тайни на майте, със сигурност още следващата седмица щеше да получи три писма от Кора, превръщайки формалната кореспонденция в топло приятелство. Веднъж, след един особено тежък ден на писане, Бенджи бе принуден да кисне ръката си в английска сол.

Към края на третата седмица госпожа Брабъм вече не слизаше при пощенската си кутия. Дори не излизаше от къщичката си да подиша въздух, защото Кора все беше долу на пътя, надничаше и се усмихваше на пощальона.

Лятото свърши някак много бързо — или поне онази негова част, която имаше значение — посещението на Бенджи. Ето я червената му кърпа на масата, в която са увити сандвичи с лук и мента, за да прогони миризмата; ето че на пода проблясват току-що лъснатите му обувки. А ето го и Бенджи на стола заедно със своя молив — някога дълъг и жълт, а сега съвсем къс и изяден. Кора докосна брадичката му, вдигна главата му и се загледа в него, сякаш разглеждаше тиква от някакъв нов сорт.

— Бенджи, дължа ти извинение. Май през цялото време нито веднъж не погледнах лицето ти. Струва ми се, че познавам всяка брадавица на ръката ти, всеки нокът, всяка пъпка и луничка, но мога да видя лицето ти в тълпата и да не го позная.

— То лицето ми и без това не е за гледане — срамежливо отвърна Бенджи.

— А ръката ти ще я позная сред милион други — продължи Кора. — Дори на тъмно да се ръкувам с хиляда души, няма начин да не позная — ето, *това* е Бенджи.

Усмихна се кротко и отиде до отворената врата.

— Все си мисля... — рече тя, загледана към съседната къщичка. — Не съм виждала госпожа Брабъм от седмици. Сега все си стои вкъщи. Чувствам се виновна. Много се възгордах. Съгреших повече, отколкото тя към мен. Направо измъкнах опората изпод краката й. Това бе лоша и зловна постъпка и сега ме е срам.

Отново се обърна към притихналата затворена къщичка нагоре по склона.

— Бенджи, ще ми направиш ли една последна услуга?

— Да, госпожо.

— Напиши писмо от името на госпожа Брабъм.

— Госпожо?

— Да, напиши на някоя от онези компании за безплатен каталог, мостра, каквото и да било. И го подпиши от името на госпожа Брабъм.

— Добре — каза Бенджи.

— Така след седмица или месец пощальонът ще мине и ще свирне, а аз ще го помоля специално да отиде до вратата ѝ и да ѝ даде пощата. И специално ще се погрижа да съм на двора, за да види, че я гледам. И ще ѝ помахам с моите писма, а тя ще ми помаха със своите и ще се усмихнем една на друга.

— Да, госпожо — каза Бенджи.

Написа три писма, внимателно залепи пликите и ги прибра в джоба си.

— Ще ги пусна, когато стигна в Сейнт Луис.

— Беше чудесно лято — каза тя.

— И още как.

— Само дето така и не се научих да пиша. Все бях залисана с писмата, карах те да пишеш по нощите и бяхме така заети да пращаме заявки и да получаваме мостри, че не оставаше време за учене. А това означава...

Той знаеше какво означава. Поклати глава. Двамата спряха на прага на къщичката.

— Благодаря — каза тя. — За всичко.

И той побягна. Изтича до оградата на ливадата, прескочи я с лекота и когато го видя за последен път, продължаваше да тича и да размахва специалните писма към огромния свят нейде отвъд хълмовете.

Писмата продължаваха да пристигат около шест месеца след като Бенджи си замина. Малката зелена кола на пощальона минаваше редовно и в мразовития въздух се чуваше сутрешен поздрав или свирката на клаксона, а в кутията се появяваха два-три розови или сини плика.

Настъпи и специалният ден, когато госпожа Брабъм получи първото си истинско писмо.

След това писмата започнаха да пристигат през седмица, после веднъж месечно, а накрая и пощальонът престана да идва и шумът от колата му вече не се чуваше по самотния планински път. В пощенската кутия се засели паяк, а след това — врабче.

А Кора, която би смачкала писмата с притеснените си ръце, ако продължаваха да пристигат, сега се взираше безмълвно в тях, докато в очите ѝ не се появяваха бистри блестящи капки. Вдигна един син плик.

— Това от кого е?

— Не знам — отвърна Том.

— Какво пише в него? — изплака тя.

— Не знам — каза Том.

— Никога няма да разбере какво става по света, никога. И това писмо, и това, и *това!* — Тя събори купчината писма, пристигнали след заминаването на Бенджи. — Целият свят, всички онези хора, всички онези случки, а аз да не зная. Всички чакат вест от нас, а ние не пишем и те престават да пишат!

Накрая един ден вятърът събори пощенската кутия. Сутрин Кора продължаваше да излиза пред къщичката и бавно да реши сивата си коса, загледана безмълвно към хълмовете. През всичките следващи години нито веднъж не мина покрай кутията, без да бръкне безцелно вътре. И след като не намираше нищо, тръгваше с празни ръце из полето.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.